

BRATŘSTVO | 5

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | roč. 46/2005

**SPOLEČENSTVÍ
JAKO KOMUNITA**

Putování
starověkým
Orientem

Pomáháme
dětem najít
domov

Armáda
spásy

Zemřel papež, mediální hvězda	Luboš Kratochvíl.....	2
Biblická úvaha – Podobenství o hořčičném zrnu (Mk 4,30–34)	Aleš Mostecký.....	4
Společenství jako komunita –		
• Rozhovor s ThLic. Mgr. Michaellem Martinkem	M. Medková, T. Groll	5
• Komunita	Miriám Junová	6
• Můj osobní poradce.....	Pavel Jun.....	7
• Anketa		8
• VOX POPULI.....		9
• Z Chmelíkova slovníku naučného	prof. E. Chmelík.....	9
• Skautský oddíl komunitou.....	Alena Popelová.....	9
Bratry, sestry potkávám –		
Armáda spásy	Vojtěch Veselý	10
Nápadník – Mládež jednou za čtrnáct dní?	Vojtěch Veselý	12
Moje oblíbená biblická pasáž – 1. Královská 19	Dalibor Titěra	12
Ucho Velkého bratra – Kryštofovy staré věci	Michal Samiec.....	13
Milá Eliško	Šimon.....	14
SMS recenze		14
Milý Šimone.....	Eliška.....	15
Soutěž – Příběh čtvrtý.....	Luboš Kratochvíl.....	15
Pomáháme dětem najít domov – rozhovor	Miki Erdinger	16
Mladá česká próza – Emil Hakl	Benjamín Skála.....	18
Někdy je lepší sklpnout a odkráčēt – rozhovor	Tomáš Croll	20
Cestopis – Putování starověkým Orientem.....	Aleš Mostecký.....	22
Jazzová legenda v Praze	Daniel Matějka	24
Hrdý Budžes	Marie Medková	25
Ekumenický kalendář – Roger Schutz.....	Pavel Prejda	25
Bylo, bude	fk.....	26
Píseň – S námi Hospodin.....	Jan Skála.....	27

ZEMŘEL PAPEŽ, MEDIÁLNÍ HVĚZDA

Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

Pozemská popularita je ošidná věc. Den co den se nám média všeho druhu snaží namluvit, že ta a ta zpěvačka je teď velká hvězda a tenhle politik je super. Za hranicemi našeho písečku po nich ale už zpravidla neštěkne ani pes.

Pozemská smrt je zajímavé měřítko pozemské popularity. Prolistujte české noviny a časopisy z minulého roku a hledejte v nich jméno Jan Pavel II. Okolo Velikonoc a Vánoc zmínka o poselství Urbí et orbi, občas něco málo o jeho zhoršujícím se zdraví ve dvou větách. Oproti zpěvačkám a politikům nula.

A přesto. Jeho slova 27 let sahala nejen za hranice Vatikánu, ale letěla přes oceány. Ovlivňovala život římskokatolické církve

i jiných náboženství. Ačkoli z podstaty své funkce nebyl politikem, zasahoval Jan Pavel II. i do změny politických systémů. Jedni ho za to milovali jako nejdražšího člena vlastní rodiny. Jiní s jeho názory velmi hlasitě nesouhlasili, často velmi oprávněně. Ale většina ho „aspoň“ respektovala.

V den papežovy pozemské smrti všichni jeho slova vzali a hodili na papír. V tu chvíli se ukázalo, kdo je skutečná mediální hvězda. Odchod Jana Pavla II. z pozemského světa plnil několik dní první strany dokonce i českých (!) novin. Jako by právě média měla pojistit, aby se na něj náhodou nezapomnělo. O tom si může většina zpěvaček i politiků v den pozemské smrti nechat jen zdát. •

Foto: Eva Medková

DEJ POZOR NA SVÉ MYŠLENKY; STANOU SE Z NICH SLOVA. DEJ POZOR NA SVÁ SLOVA; STANOU SE Z NICH SKUTKY. DEJ POZOR NA SVÉ SKUTKY; STANOU SE Z NICH ZVYKY. DEJ POZOR NA SVÉ ZVYKY; STANE SE Z NICH CHARAKTER. DEJ POZOR NA SVŮJ CHARAKTER; STANE SE TVÝM OSUDEM.

Frank Outlaw

Také řekl: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím je znázorníme? Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší než všechna semena na zemi; ale když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny a vyháňá tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejich stínu.“

V mnoha takových podobenstvích k nim mluvil, tak jak mohli rozumět. Bez podobenství k nim nemluvil, ale v soukromí svým učedníkům všechno vykládal.

Marek 4,30-34

PODOBENSTVÍ O HOŘČIČNÉM ZRNU Aleš Mostecký

Jak bych vám to Boží království ještě přiblížil? Což takhle: Je jako semeno. Ale to už tu přece bylo! Rozséváč sil semena na poli. Zaseté semeno klíčí pod povrchem. A už zase semeno? Ano, a opět trochu jinak.

Jako zrnko hořčičné. Maličké jak špendlíková hlavička. Někam vám spadne a už je nenajdete. A že se taková drobnost snadno ztratí. Ani si toho nikdo nevšimne. Jó, když se ztrácejí peníze, to se hned začne prohledávat kdejaký kout a smejčit po celém bytě, aby se našly. Když se ztrácejí velké peníze ze státní kasy, to jsou toho plné noviny i televize a po hospodách o tom lidí klábosí do nekonečna.

Hořčičné zrno je tak maličkaté, že ani nestojí mnoha lidem za pozornost. Třeba když uděláte nějaký drobný dobrý skutek, myslíte, že o tom budou psát v novinách? No vidíte. S Božím královstvím je to zrovna takové. Je snadno přehlédnutelné. Ve svých začátcích rozhodně.

Ve chvatu velikých událostí dějin římské říše si ho nikdo dlouho nevšímal. Pak se jednu dobu (zhruba po dvě staletí) tenhle „plevel“ snažili mocní tohoto světa vymýt, ale přerostlo jim to přes hlavu. Přerostlo starověkou římskou říší i jiné říše. Pravda taky le-dasco kolem sebe zahubilo a zadusilo. Ale jak si dnes užijeme jeho stínu: Ať už je to vzdělávací systém, kterému pomáhal růst středověcí mniši v klášterech, Bratři Blahoslav a Komenský i členové jezuitského řádu. Nebo sociální ústavy a nemocnice, na jejichž rozvoji mají svůj podíl sv. Anežka Česká a další řádové sestry, pietisté v Halle,

Albert Schweitzer i matka Tereza. Anebo práce s lidmi na okraji společnosti od dávných začátků Miliče z Kroměříže po dnešní zařízení Diakonie či Charity. A to nemluvíme o pokladech hudebních, architektonických a jiných uměleckých oborů. Stín vzrostlé „hořčiče“ nás každodenně zasahuje v etických rozhodováních, tenhle stín padá i na náš právní systém - nemáme trest smrti, víme, co je milost, muži a ženy jsou si rovni atd. To jen tak pro představu, jak moc nás Boží království zasahuje i zcela nenápadně každý den. A my to často bereme jako samozřejmost, které si ani nevšimneme. V mnoha a mnoha dalších příkladech by se dalo pokračovat.

Ovšem Boží království je taky skutečností, která přesahuje naši všednost a každodennost, roste dál až za konec našich dějin, přetrvává nejen mnohaleté říše, ale všechnen náš čas i celý náš svět. A právě velikost toho nového, budoucího ostře kontrastuje s malostí hořčičného zrnka. Zároveň je ten budoucí strom s větvemi, listím a květy vůbec dosti odlišný od malého kulatého semínka. Není to jen semínko ve velkém, rostlina vypadá přeci úplně jinak. A přece její počátek byla ta malá kulička. Při pohledu na realitu malých, nejednou tvrdým povrchem uzavřených kuliček našich sborů a sdružení a skupinek je to podobenství o semínku povzbuzením a výrazem veliké naděje. Ačkoli stín semínka církve v tomto čase pokryje jen malou část povrchu zemského, stín budoucího vzrostlého království je plošně veliký. A proto je ten začátek ze semínka tak podstatný. •

SPOLEČENSTVÍ JAKO KOMUNITA

Rozhovor s ThLic. Mgr. Michaelem Martinkem

Ptali se Marie Medková a Tomáš Groll

Michael Martinek v současné době vede církevní vyšší sociálně pedagogickou a teologickou školu Jabok v Praze, kde žije v tříčlenné komunitě. Je řeholníkem salesiánské kongregace římskokatolické církve, jejíž posláním je práce s mládeží.

V čem spočívá život v komunitě?

V čem se liší od života v rodině?

Jde o vytvoření skupiny, společenství lidí, kteří spolu žijí a jsou schopni základní věci života spolu sdílet - společné bydlení, finanční hospodaření, osobní vztahy. Není to ale těsná trvalá vztahovost jako manželství, protože naše komunity se personálně obměňují. Během desítek let řeholního života vystřídám několik komunit a v každé žiji s jinými lidmi.

Náhrada rodiny?

To už bych neřekl. Trošku mi někdy vadí bezmyšlenkovitě srovnávání komunity s rodinou. Je tam prvek společného života jako v rodině, ale není to taková vztahová hloubka nebo trvalost, která je dána manželstvím a dětmi. I v rámci společného života je v komunitě víc samostatnosti a svobody každého jedince. Každý máme spoustu zájmů, vztahů a aktivit, o kterých ti druzí třeba ani nemusí vědět.

Je něco, co vám komunita bere?

Určitě kousek svobody. Základní dvě věci navenek viditelné jsou společné bydlení a společné finanční hospodaření. Takže jistým způsobem jak v té otázce finanční, tak v otázce životních podmínek je to ztráta kousku svobody. Víc mě nenapadá. Spíš mám pocit, že mi daleko víc dává.

Má vaše komunita nějaký přesný řád, denní pravidla...?

U nás je řád spíš propojen s pracovním řádem. Od půl osmé v kapli máme školní mši a před ní se scházíme na společnou komunitní modlitbu. Po mši je společná snídaň a pak se rozcházíme do svých prací. Během dne se setkáváme a vždycky se najde nějaký bod, kdy se setkáme všichni tři. Třeba večerní zprávy. Středu večer máme rezervovanou, tu prožijeme spolu.

Říkal jste, že vaše společenství je řeholní. Znamená to, že máte každý osobní řád duchovního života?

Tady se trochu prolíná to společné a to osobní. Způsob života máme trochu jiný než v klášteře, ale osobní závazek je v podstatě totožný. V římskokatolické církvi řeholník jakékoli kongregace, ať má jakýkoli způsob života, se stává řeholníkem tím, že složí slib chudoby, čistoty, poslušnosti. To je osobní závazek, který každý z nás v dávné či blízké minulosti složil, a tím jsme vázáni. V rámci tohoto závazku je určitá podoba nebo určité množství modlitebního života. Naším posláním je práce s mládeží. A máme naši vlastní spiritualitu salesiánskou, která je postavena na principu modlitba prací, modlitba v akci. Modlitební život máme propojený s praxí, na množství času stráveného přímo modlitbou se neklade tak velký důraz.

Máte čas či příležitost být sami, když přijдете domů?

Záleží na osobě, každý má jinou potřebu být sám. V našem případě je ta míra hodně rozdílná, ale respektujeme se navzájem. Každý má svou buňku, svůj pokojíček s předsínkou a vlastním sociálním zařízením. Takže, když se kdokoli z nás do toho svého prostoru zavře, tak to, co se děje ve společných prostorách téměř nevnímá. A pak taky není problém říct, že potřebuji prostě zmizet, odjet na víkend.

Není život v komunitě uzavíráním se před světem?

Záleží na řádu. Naše zaměření je vyloženo sociálně otevřené, komunikativní. Když se tady bavím s lidmi v práci, kteří mají své rodiny, zjišťuji, že my řeholníci v komunitě máme osobních kontaktů navenek někdy víc než oni. My se té naší „rodině“ zas tak věnovat nemusíme, protože jsme dospělí chlapi. Těch lidí, se kterými se stýkáme, ať už jako kamarádi nebo v různých pastoračních vztazích, těch máme daleko víc než člověk mimo komunitu.

Jak jste se dostal do této komunity?

Můj provinciál řekl: „Hele, potřeboval bych, abys skončil ve Fryštáku a šel na JABOK. Přemýšlej o tom. A kdyby sis myslel, že by ti to sedlo, byl bych rád.“ Toto je forma poslušnosti v naší podobě. Není to nějaký příkaz bez řečí, je to forma nabídky, otázky a člověk se může dostatečně zodpovědně k tomu postavit.

Co dává komunita společnosti?

Jednak v té individuální podobě se každý člen komunity nějak výrazně pro společnost angažuje v rámci pracovního zařazení i v rámci svých dobrovolných aktivit. A určitě právě na základě hluboké křesťanské motivace je ta angažovanost každého člena komunity v průměru větší než angažo-

vanost běžných lidí. I proto, že ti mají své prvotní poslání v rodině. A druhá rovina, komunita jako celek. Konkrétně u nás na JABOKu, všichni nás více méně vidí jako komunitu. Vidí nás, jak tady společně bydlíme, nějak nás znají. A právě, že to jsou kolegové nebo studenti, před nimi se nedá hrát divadlo. Vnímají kvalitu našich vztahů. A podle toho něco usuzují o našem způsobu života, věrnosti závazku, který jsme dali a jistým způsobem to může být příklad k vytváření vzájemných vztahů, pokud naše svědectví je dobré, pozitivní.

Může být někdo z komunity vyloučen, když je rušivým elementem?

Jakmile někdo složí celoživotní řeholní slíby, je trvale členem provincie, kongregace jako celku. Z řádu může být člověk vyloučen pouze v případě velmi vážného veřejně viditelného selhání. Co se vyloučení z komunity týče, je to v kompetenci provinciála. Ten citlivě hledá jinou komunitu, kde by se ten člověk mohl zapojit. A jinde to pak třeba funguje.

Je v komunitě něco jako vedoucí?

Vždycky je ustanoven jeden vedoucí. U nás se používá označení ředitel. Ten má určitou pravomoc, ale když je komunita jen o pár lidech, všechno probíhá dialogicky a bratrsky. •

KOMUNITA

Miriám Junová

Přestože komunita patří k základním sociologickým pojmům, samotný pojem není chápán jednoznačně. Neexistuje jednoznačná definice (sociolog G.A. Hillery shromáždil téměř sto různých definic komunity!) S pojmem komunity se pracovalo už od vzniku sociologie, systematicky zkoumána byla až počátkem 20. století. Samotný termín představuje obec v nejširším slova smyslu. V sociologii je komunita spojena s tradiční společností (společnost před dobou industrializace, globalizace). Zde je komunita dána lokalitou a jedinci, kteří se v ní nacházejí, navzájem se dobře znají a jsou spolu v ak-

tivních jednoznačných vztazích. Všechny potřeby jejích členů jsou uspokojeny, komunita je soběstačná. Komunita jím je bezpečným místem, jistotou, domovem. Život pouze v komunitě je ale zároveň značně zkrslující, je odtržen od reálného života, jedinec jako by si vytvářel vlastní mikrosvět (únik z nejistého okolního světa?). Modernizací došlo k rozmělnění základních znaků komunity (mezilidské vztahy i potřeby jsou méně jasné), nakonec se ztrácí i sepětí s konkrétní lokalitou. Komunita už nemá pevné ukotvení, vyskytuje se v mnoha různých podobách (komunita vědců, umělců, ...). •

MŮJ OSOBNÍ PORADCE...

Pavel Jun

Mám osobního poradce pro styk s veřejností. Ne, nezískal jsem velkopanské způsoby. Myslím, že ho máte taky, totiž jeho kolegu, beztak od stejné monopolní firmy (Snake, Eden, s.r.o.)

Ten můj osobní poradce pro styk s veřejností (dále už jen OPPSV) mě všude provází a radí mi co a jak. Šeptem mi pomáhá s hodnocením lidí, které potkávám.

Já párkrát prožil chvíli, kdy jsem na hodnocení, posuzování, souzení, „hodnotu“, varování, chování, roli... a kus místa mezi mnou a druhým docela zapomněl.

Vnímal jsem druhého v „nahotě jeho tváře“. A on asi mě. Nebyl mezi námi kus místa, kam by se můj poradce „vešel“. Nikdo nám neprospědkoval. Nebyly

vedlejší myšlenky, pocity, motivy. A... proč to bylo docela jinak, než to mělo být podle varování mého poradce...? Bylo to Tak Dobré. Nejčastěji, opakovaně a zvláštním způsobem jsem to zažil ve skupině. Ta většinou musela nejprve prožít bolestné chvíle,

Učí mě je posoudit i odsoudit. Myslet pragmaticky. Často mi říká: „Soustřeď se na svoje zájmy“. A: „Buď diplomat“. Nebo: „Dávej si přece pozor na to, jak působíš.“

Učí mě opatrnosti. Napovídá mi, kdy se vyhnout a někdy mě pošle do boje. Učí mě, jak udělat dojem a nutí mě k tomu.

Učí mě chování. Udržovat správnou vzdálenost. Ukáže včas na vznikající pouta. Vede k obezřetnosti. Učí plnit správně roli.

Neustále mě napomíná. Často se na mě zlobí. Probouzí ve mně pocit méněcennosti a ohroženosti.

To on mě naučil oblékat! Nemyslím na šaty. On je spíš přes brnění, převleky a masky.

Takže mám osobního poradce pro styk s veřejností. Jako vy.

Jen se chci zeptat: taky se vám podařilo párkrát mu utéci? Nebo spíš někdy odešel, protože „při tomhle nemohl být“, za tohle nechtěl převzít odpovědnost, možná se za vás styděl?

kdy naši „OPPSV“ dělali, co mohli. Varovali nás. Upozorňovali, že ti „druzí za to nestojí“, na to, jak jsou jiní. Pak na nebezpečí, které tu je, říkali: „tohle je šílené“ a ukazovali dveře ven. Někteří z nás odešli. (I já jsem dvakrát odejel.) Ale z nějakého důvodu párkrát pár lidí zůstalo a...

A pak, když naši OPPSV postupně neochotně zmizeli..., se všechno změnilo tak, že to bylo předtím nepředstavitelné. Vznikla aspoň chvílemi pouta, která nesvazovala. Komunikovalo se ne s opatrností a podezřením a pragmaticky a na povrchu a přes myšlenky a z odstupů, ale tak – z hloubky srdce a bez strachu a s takovou radostí...! Svlékla se brnění, sundaly se masky. Čas plynul jinak. Práce se dělala jinak. Energie bylo tolik navíc...

Může se tomuhle říkat „komunita“ – zvláštní způsob komunikace, za vyloučení OPPSV?

Mohu to tak mít i s Bohem, co myslíte? •

(foto: Tomáš Vokatý)

CO JE TO KOMUNITA?

Jan Balík, 39 let
(kněz, ředitel Sekce
pro mládež ČBK)

Dobrá parta lidí je velký dar. Kdy se parta stává společenstvím? Když se lidé shromažďují kvůli Ježíšovi a v jeho lásce. Pak se totiž uskutečňuje: Kde jsou dva nebo tři, tam je On - Ježíš zmrtvýchvstalý mezi nimi. Komunitu tvoří lidé, kteří se rozhodli, že vytváření malého společenství bude naplní jejich života.

Jarda Svoboda, 38 let
(kapelník Trabandu)

Život v komunitě mě vždycky odpuzoval. Teprve v poslední době se učím chápat význam společenství - jako lodi, plující do vzdáleného přístavu. Posádka sjednocená společným cílem a rozhodnutím - ale též rizikem takové cesty.

Martin Fendrych, 48 let
(komentátor
časopisu Týden)

Lidi pohromadě. V tramvaji, v hospodě, doma, v kostele. Taky člověk a zvíře, člověk a příroda. Když členy komunity váže vzájemné pouto, vzniká odpovědnost, společenství. Když pouta prasknou, vrací se komunita.

Petr Forman, 40 let
(loutkař, herec)

V dobrém slova smyslu SPOLEČENSTVÍ. Ve špatném IZOLACE. Já osobně nemám to slovo moc rád.

Pavel Klinecký, 50 let
(evangelický farář, člen
Synodní rady)

„Komunita je kolektiv, kde dochází ke komunikaci, kooperaci i koprodukcí za určitých konvencí, konsenzů a kompromisů, někdy i ke kontaktům, kolaboracím, snad i koitu, zhusta i ke konfliktům, korupci a kolapsům. To slovo mně zkrátka zavání trochu módou a trochu sektářstvím. Jako by komunita byla něco víc než dobrá parta!“

Jaroslav Hynek, 34 let
(YMCA v ČR)

Je to skupina lidí, kterou „něco“ spojuje. Členství v ní, může člověku velmi pomáhat nebo na něj působit i značně destruktivně.

Jean Calvin, 1509–1564
(reformátor ve Švýcarsku, právník, teolog)

„Proto se církev nazývá ‚katolická‘ nebo ‚všeobecná‘; neboť nelze nalézt dvě nebo tři ‚církev‘, aniž by tím Kristus nebyl roztrhán na kusy - a to se přece nemůže stát! Ne, všichni vyvolení Boží jsou spolu v Kristu spojeni tím způsobem, že tak, jako jsou uvázaní na jednu hlavu, zároveň srůstají takřka v jedno tělo a žijí v takovéto pospolitosti jako údy jednoho těla; stali se skutečně jedním, jako ti, kteří společně žijí v jedné víře, jedné naději, jedné lásce, ve stejném Duchu Božím, a kteří nejsou povoláni jen ke stejnému dědictví věčného života, nýbrž také k podílu na jednom Bohu a jednom Kristu.“ (Institute IV,1,2) Calvin

Komunita je parta. Pokec. Důvěra. Pohoda. Sdílení. **Alena, 22 let**

- Společenství svázané více než parta kamarádů. Mají nejen společné zájmy, ale také cíle, hodnoty, životní styl, sny. Vzájemné pouto je prostě uloženo hodně hluboko a velice pevně. **Vlastimil, 29 let**
- Komunita je společenství lidí, kteří jsou k sobě něčím, více či méně těsně, vázání a komunikují spolu. Například sbor, rod nebo třeba open source programátoři. **Přemysl, 27 let**
- Pro mě je komunita společenstvím živých organismů byvše vespolek k uspokojení minimálně jedné jsoucí podstaty žítí, třeba lidských jedinců tlachajících u piva. Rád bych věřil tomu, že na rozdíl od člověčího stáda komunita zachovává alespoň základní prvky kultivovanosti, tedy že si již jmenování pivní mozoulové provolané nebudou mlátit půllitry přes hlavu, ale jimi cinkat na znamení svornosti. **Petr, 33 let**
- Skupina lidí, které spojuje touha dělat, myslet, tvořit „něco jiného“. Funguje asi jako „stát ve státě“: vedení, pravidla, síť komunikace, byrokracie, zahraniční politika... V dobrém i špatném smyslu. **Hana, 23 let**

Otázka příště: „Kdy se prostor mění v chrám?“ Odpovědi pošlete na adresu bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 20. 5. 2005.

Z
CHMELÍKOVA
SLOVNÍKU
NAUČNÉHO

Komunita – opak imunity; 1 politická K = bezprávné postavení politika, např.: disidenti; 2 absolutní zdravotní K = nejzdravější stav člověka, neboť člověk s K-ou chytne každou nemoc a ty se v konečném důsledku vyruší. Absolutní zdravotní komunity nelze dosáhnout, neboť při jejím získávání v důsledku nevyrovnaného poměru nemocí člověk umírá dříve, než se mu podaří všechny potřebné choroby chytit.

(Prof. EmDr Emanuel Chmelík PhD.; Chmelíkův slovník naučný; Chmelíkův ústav; Bohnice 2004)

SKAUTSKÝ ODDÍL KOMUNITOU?

Alena Popelová

Většina skautských oddílů, které znám osobně nebo z doslechu, rozhodně jsou komunitou. Někdy připomínají až komunu. V oddíle, kam jsem chodila jako 13-tiletá holka, na výpravách kolovaly svačiny do posledního droбку. Nepodělit se by si přece nikdo nedovolil.

Myslím, že mladší děti (vlčata a světlušky) společenství tolik nevnímají, víc si všímají osobností vedoucích a zábavnosti programu, výpravy a schůzky jsou pro ně asi jako kroužky a školní výlety. Pro pubertáky, kteří vytrvávají, a hlavně pro rovery (skauty od 15ti let) je oddíl hlavně banda vrstevníků. Skauting staví výchovu na společných zážitcích v přírodě, při práci, při sportu a také vyžaduje hodně vašeho volného času. Takže jednotlivci toho mají spolu hodně za sebou.

Když má oddíl problémy, všichni zúčast-

nění to bolestně nesou a důkladně to trápení rozebírají na takzvaných radách... Nic se v oddíle dlouho neutají... V oddílech bývá ke slyšení svérázná hantýrka, notoricky známé fóry a historky, které jsou pro nově příchozí nepochopitelné, jakkoli se skauti snaží být otevření. Nepochybně je oddíl skvělý prostor pro výměnu názorů na všechno možné, v oddílech se potkávají děti z různých církví s dětmi bez vyznání - samé užitečné zkušenosti.

Někteří lidé dokonce říkají, že se jim oddíl stal druhou rodinou, že je v pubertě ovlivnil víc než rodiče. Mnozí si také nacházejí v oddíle partnera, dokonce se pak i doma oslovují přezdívkou!

Myslím, že diagnóza je tedy jasná, v dobrem i v tom horším: co oddíl, to živá komunita.

ARMÁDA SPÁSY

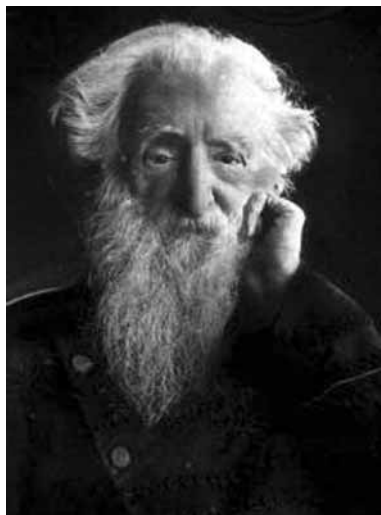
Vojtěch Veselý

BRATRY,
SESTRY
POTKÁVÁM...

Misie Východního Londýna a Křesťanská misie jsou názvy pro činnost skupiny křesťanů shromážděných kolem metodistického kazatele Williama Bootha. Jeho původním úmyslem nebylo zahájit nové náboženské hnutí, ale když ve své církvi nenašel dostatek pochopení pro svou evangelizační strategii, založil paravojskouskou organizaci Armádu spásy.

letech byla její činnost ukončena komunistickým režimem. Od roku 1990 je česká jednotka Armády spásy registrována jako občanské sdružení.

Hranatá budova technického vzhledu na pražských Manínách je plná lůžek. Dům Bohuslava Bureše funguje jako azylové ubytování Armády spásy pro 215 potřebných žen a mužů. Také sprchy zde

Hnutí se svým způsobem rychle profesionalizovalo. Osvojilo si hierarchii pravidelných armád, uniformy a terminologii. Vojenský styl sledoval dvojí účel: přísnou kázeň, jíž jsou členové církve podřízeni, a možnost provádět akce velkého stylu vyžadujících plné nasazení v nejhroženejších prostředích chudinských čtvrtí, mezi kriminálníky, prostitutkami, alkoholiky... Armáda spásy není ani církví, ani pouhou humanitární organizací. Zvěstováním evangelia a účinnou pomocí potřebným plní salutisté – vojáci armády spásy – Ježíšův příkaz lásky k bližnímu. Charakter Armády spásy je mezinárodní. 1,5 milionu členů pracuje ve 109 zemích světa, duchovní a sociální práce probíhá ve 160 jazycích. Roku 1919 rozvinula oba rozměry své práce v Československu, přečkala obtížnou dobu okupace a v 50.

jsou k dispozici a prostor podobný školní jídelně, kde si u výdejního okénka můžete dát polévku a z várnice napustit čaj. Je neděle, takže výdejna otevře až za hodinu, kdy ve vedlejší místnosti skončí bohoslužba. Vstupujeme do další školní jídelny, která je určená ubytovaným, ovšem v neděli v devět se mění na modlitebnu. Účastníků je tak 15, prý proto, že je jaro. V zimě se počet zbožných vyšplhá ke čtyřicíti. Kdo by čekal židle obsazené nevzhlednými existencemi se zarostlými tvářemi a igelitkami kolem sebe, byl by zklamán. Máme tu čest s civilisty běžného městského typu. Estetickým zpestřením osazenstva jsou vojáci z řad personálu, jeden z nich je prý major Neil Davies, ředitel centra.

Kazatelem je kapitán John Parrott. Mluví anglicky a jeho slova jsou překládána.

William Booth,
1829 -1912,
Armáda spásy v
historii

Nepřišel pán s kytarou, proto na úvodní modlitbu nenavazuje společný zpěv, ale rovnou čtení, která jsou tři a která dávají základ kázání. Sbíрка zřejmě nevynesla mnoho, ale je přirozenou součástí bohoslužeb, jako v kterékoli jiné křesťanské církvi. Nakonec opět modlitba, požehnaní a posláni a konec. Kdyby součástí bohoslužeb nebyl otčenáš – angličtina se prolínala s češtinou – neznělo by celou hodinu nic jiného než kazatelův hlas, doprovázený slabým hukotem zářivek.

Nedělní bohoslužebné setkání Armády spásy se vyznačuje jednoduchou a přehlednou strukturou bez liturgie. Kdo by měl zájem o křest či eucharistii, toho kazatel odkáže na církev, která svátostmi umí posloužit. Příběh a mystérium života, smrti a vzříšení Ježíše Krista je základem zvěsti. Příklad Ježíšova života mezi učedníky má být inspirací a jeho konec a nový začátek všeho přináší naději. Pouze podle nenápadných důrazů se dá odhadnout, že kaplan mezi posluchači předpokládá lidi se specifickými problémy. Slova jako pokrm, domov, rodina... nabývají ambivalentního významu. Přesouváme se hromadně vedle, kde paní v bílé zástěře právě svinula roletu, aby mohla prvním ve frontě nalít polévku. Jídelna se plní lidmi. Hádejte, odkud jich přichází víc: zvenku, nebo odvedle?

Ubytovna v
New Hampsiřu

Nad kelímekem kávy jsem zpovídal mladého muže Štiku, který se za běžného potřebného rozhodně nepovažuje.

Dostal ses k Armádě spásy přes její duchovní, nebo sociální nabídku?

Na začátku byla samozřejmě materiální nouze. To vám řekne každý, kdo tam seděl, o těch, co jsou kolem teď ani nemluvě. Ale během let, co práci Armády sleduju a využívám, vidím, že je hloupost to oddělovat. Že nabídka jídla musí jít ruku v ruce se slovem, které je ovšem také pouze nabízeno.

Svou účast na pobožnosti tedy nebereš jako podmínku toho, abys dostal najíst...

Rozhodně ne. Beru stravování v tomhle zařízení spíše jako společenskou, duchovní záležitost. Ani Ježíš těch pár metrů, co stihl, nejděl sám, ale žehnal a seděl u nich nejen se svými blízkými.

Navíc, žádný z duchovních programů, které zde běží, nejsou povinné. I když si to hodně lidí myslí, hlavně ti, co jsou zde ubytováni. Chodí pravidelně prvních čtrnáct dní na všechna týdenní setkání a přestanou jakmile zjistí, že se zue dá bydlet i bez toho. Ne všichni, samozřejmě.

Máš zkušenost s jinými křesťanskými společenstvími?

Jasně, vždyť jsem léta ministroval. Ale zdá se mi, že tady si hodně dávají pozor, aby lidem neříkali, co mají dělat. To bezdomovci slyší všude kolem sebe: jdí makat, neflákej se... Tak zrovna tady to poslouchat nemusí. To se mi líbí. A zajdu sem, i když zrovna bydlím a mohu za jídlo utrácet. Člověk by měl v neděli chodit do kostela.

Jak vnímáš účast zdejšího personálu na bohoslužbách?

Vždyť to nejde jinak! Myslitelé Armády spásy nevytvořili nějak závažně hlubokou teologii, ale že jsme všichni stejně smrtelní a pro přijetí Boží zvěsti máme stejné předpoklady, to zní z každého kázání. Také kaplan, který je někde mezi klienty a managementem, má snazší pozici, když může totéž říkat oběma stranám zároveň.

Kdejaká mládež z různých důvodů (nedostatek času nebo síly něco připravovat, chybí farář,...) přemýšlí nad zřetěním četnosti pravidelných setkávání. Často v očekávání, že „jednou za čtrnáct dní se jich sejde víc“.

Oslovil jsem šest mládeží – od venkovských po metropolitní – které se zkoušely scházet ob týden nebo dokonce měsíčně. Pouze ze tří přišla odpověď, což je samo o sobě výmluvné. Ani obdržené odpovědi neobsahovaly pozitivní doporučení. Ze Sokolova přišla zpráva, že u nich už ne, pouze v sousedních Kraslicích se scházejí. Podobně ve Sloupnici zkoušeli nepravidelné scházení, což v kombinaci se stárnutím údů vedlo k mládežnickému

rozpadu. Starší mládež pražských Střešovic zkusila sudý týden hovor na faře, lichý týden si dávali sraz v centru města a vyráželi za kulturou. Do kin a divadel chodili tak jako tak, teď tedy s mládeží organizovaně. Kdo ví proč, model se vůbec neosvědčil, starší mládež úplně vyšuměla.

Závěr? Chcete-li se scházet pravidelně, číňte tak jednou týdně. Nemusíte řešit kdy a kde mládež bude, ale to podstatné – o čem. Pravidelnost je organizačním zjednodušením – pro vás, pro vašeho faráře, pro případného zájemce. Pamatujte také na to, že hojně společné zážitky znamenají upevnění kolektivu a právě pravidelnost mládeže dává prostor k jejich prožití. •

MOJE OBLÍBENÁ BIBLICKÁ PASÁŽ

1. KRÁLOVSKÁ 19, 11-13

Hospodin řekl: „Vyjdi a postav se na hoře před Hospodinem.“ A hle, Hospodin se tedy ubírá. Před Hospodinem velký a silný vítr, rozervávající hory a tříštící skály, ale Hospodin v tom větru nebyl. Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. Po zemětřesení oheň, ale Hospodin v tom ohni nebyl. Po ohni hlas tichý, jemný. Jakmile jej Eliáš uslyšel, zavinul si tvář pláštěm, vyšel a postavil se u vchodu do jeskyně.

Z toho úžasného textu z 1. Královské se od Eliáše dozvídám, kde Hospodin nebyl. Nebyl v těch parádních živlech, které sice k jeho stvoření patří, ale jenom jako hardware.

Až po tom všem „hlas tichý, jemný“.

Chtěl bych taky slyšet jeho hlas. Tedy chci vlastně, nebo nechci?

Mám si to vůbec přát? Chci to zažít? Není skoro jisté, že by mi řekl to, co vlastně ani nechci slyšet? Řekl by mi, „tak hochu, takhle tedy ne“. Snad by mi k tomu taky řekl „ale neboj se, jsem s tebou“. A asi by taky řekl „pojď za mnou“. Ale vím já kudy? Naslouchám tichému hlasu, naslouchám hlubinám všemožné muziky, naslouchám jeho poslům. Mnozí, aniž to tušili, měli za hosty anděly - tedy jeho posly. I já. Vždycky jsem na to přišel až pak, když už odešli, že to byli oni. Ani ti poslové někdy netuší, že jsou právě posláni vyřídít pravé slovo v pravý čas.

Před pár dny jsem bez škrábnutí vyvázl z ošklivé bouračky. Suchá silnice, sluníčko, pohoda. Najednou rána, jenom jsem se držel volantu, chvíli jsem někde letěl. Pak jsem se vystrachal z plechů, které z toho auta zbyly, koukám, po čem to v tom sněhu v poli šlapu... a byl to takový slaměný věneček, a červený kelímek od svíčky...Někdo přede mnou dopadl na úplně stejné místo, a dopadl hůř. A v tu chvíli jsem uslyšel ten tichý hlas. „Hochu, nemáš ještě splněno. Jeď k těm, co tě čekají. Pracuj, než se schýlí.“

S Tvou pomocí, Pane. •

Dalibor Titěra,
výzkumný pracovník v oboru
včelařství

BE KIND TO YOUR LOCAL STAR

Rozhovor s Kryštofem Ženatým

Michal Samiec

Vážení přátelé, ano! Ucho Velkého Bratra nemohla neminout legendární vysočinská smečka Kryštofovy staré věci, o kteréžto jsem vymejloval rozhovor s otcem zakladatelem Kryštofem Ženatým.

Proč Kryštofovy staré věci a jak to vůbec všechno začalo?

Začalo to na oslavě sedmáctých narozenin Jirky Palána. Byla tam kytara, já jsem ji vzal a začal hrát na místě vymyšlené písničky o přítomných kamarádech. Jirka tehdy o každé akci maloval komiks a tam se objevilo, že zahrály „Kryzstoffovi vjegy“, jako parodie na tehdy populární Wanastovky. Když pak vznikla naše skupina, všichni tomu tak říkali.

Kdo skládá muziku a jak jste se dostali ke „geniálnímu textaři“ Palánovi?

Ke spoustě písniček složil hudbu Michal Šulc, který už s námi ale nehraje. Jinak je to takovej „teamarbeit“. Většinou mě napadnou nějaký akordy, tak to zkusíme a každý si tam vymyslí to svoje. S geniálním textařem Palánem jsem se znal dávno předtím, než jsem se naučil hrát na kytaru. Poprvé jsme se potkali při studentské bitce na chodbě novoměstského gymnázia. Dali jsme si pár ran a od té doby jsme přáteli. Chalan pak byl u všeho podstatného - u vzniku skupiny, při prvních koncertech. Je jedním z nás.

Jak to máte s kostelem, vírou atd. ? Myslíš, že je dobrý cpát víru do muziky?

Docela zálučná otázka. To je hodně individuální. Třeba já jsem z farářské rodiny, ale v kostele jsem byl naposled na Vánoce. V kapele to nijak neprobíráme, jestli jsme věřící nebo ne. To je každého věc. Myslím si, že není dobré cpát víru schválně do

muziky. Je to často dost arogantní. Nemám moc rád kapely, které si zakládají na tom, že jsou křesťanské. Když někdo věří, tak se to na jeho tvorbě projeví samo, automaticky.

Co plánujete do budoucnosti? Budou Křídla? Bude deska? Bude klip?

Křídla budou určitě, pořádá je občanské sdružení Lysina lenina. Deska by měla být v blízké době taky, ale konkrétní termín zatím nevíme. A jestli bude klip? Tak to taky nevím. Když za náma někdo přijde, že ho natočí, tak se bránit nebudeme:-) •

Novoměstská skupina Kryštofovy staré věci vznikla v létě 1998 a hned na podzim tohoto roku odehrála svůj první koncert. V kapele se v začátcích vystřídal několik muzikantů, z nichž nejvýraznější stopu za sebou zanechal Michal „Bravura“ Šulc, autor hudby k mnoha skladbám. V srpnu 2001 však pověsil kytaru na hřebík a od té doby hrají K. S. V ve složení: Kryštof Ženatý (kytara, zpěv), Ondra Zíkmund (basová kytara, zpěv), Filip Ženatý (saxofon), Miloš Benc (kytara) a Petr Šimek (bicí). Texty k písniám píše neortodoxní básník a textař Jiří Palán. Skupina natočila 3 CD: Blbcovo trápení (1999), Live in Křídla (2001) a Paneláky (2002). •

Na oficiálním webu kapely www.veci.tk si můžete stáhnout jejich mp3, zjistit aktuální koncerty a pokochat se neskučně krásnými foty.

Máte-li připomínky nebo nápady, o kom byste si rádi počteli, napište Velkému bratřovi: samiec@srcce.cz

Milá Eliško!

Říkaly před Vánocemi sestry (rozuměj: *old ladies*) v kostele, že mi to manželství svědčí, že jsem jakoby vyrostl (či co). To potěší... tedy pokud tím nemyslely, že jsem konečně dostal rozum. To bych se urazil. A navíc by to stále ještě nebyla pravda – nedostal :o). Jak přišlo jaro, jsem zas jak na trní. Od toho, že děvčata, slečny i paní začínají nosit krátké sukně a odkládají kabáty, žádné manželství nepomůže. Tak jsem přemýšlel o kázání na hoře: *Pakli by tě oko tvé horšilo, vylup je. Lépeť jest tobě jednookému vjíti do království Božího, nežli obě oči majícimu uvrženu býti do ohně pekelného, ...* (Mk 9,47) Asi se to musí brát hodně shovívavě. Nebo měl Stvořitel naplánovat jen zimu a podzim, případně učinit Evu stejně ošklivou jako Adama. I když – obdivuji-li krásu, je to k pohoršení?

Co Karel? Taky zjara kouká na jiné? A vadí ti to? Myslím, že je velký rozdíl mezi „koukat na někoho“ a „koukat po někom“. Ale přece. Docela bych chtěl mít v manželce spiklence – dívat se na ženy a potají hodnotit, která je hezká a jak – a pak i naopak. Asi to chce mít nadhled sám nad sebou. Takže budu muset v Markétce probudit hrdost na to, jak je jedinečně krásná. Zatím se mi to moc nedaří. Proč si o sobě větší na inteligentních a milých žen předem myslí, že nestojí za obdivování? A tedy, že se na ně cizí muž dívá chlípně a ne čistě pro radost z krásy?

Když má někdo profesi jako moje žena, pořád je v kontaktu s lidmi – a často i na dotek. Někdy mi o tom vypráví (hlavně o mužích a jejich reakcích). Tak jsem se jí tuhle zeptal, jestli si přeje, abych žárlil, když mi to povídá. Smála se, a přiznala, že asi trochu jo. Jsem jí moc vděčný: díky otevřenosti a důvěře ve skutečnosti žárlit nemusím. Žárlí Karel, že si dopisujeme?

Tvůj Šimon

SMS RECENZE

KNIHA

Yann Martel: *Pi a jeho život*. HL. hr-dina romanu je zároveň křesťan, muslim i hinduista. Zvirata se chovají jak zvirata. Autor je ale příliš sebevedomy. >tg<

Ctete klasiku! Vtipné vykreslení postav-figurek, milostné smodrchle lidi, kteri nemusí/neumí pracovat a jde jim buď o lasku nebo o peníze. J. Austenova: *Rozum a cit*

FILM

Život je zázrak: Nový film Emhira Kusturici, železniční nadrazí na pomezí Bosny a Srbska, srbský inženýr a jeho bosenská "zajatkyne" a válka je tak blízko. Tom

Ryba jménem Wanda – "gangsterka" od Monty Pythonu. Sverazně figurky bankovních lupičů se snaží ostatní obrátit o společnou korbist. MaM

MUZIKA

Nechodte na Veselou Zubatou! Nevejďte se tam... Tom

VÝSTAVA

Doporučuju výstavu Alena Divise v Rudolfinu, je to ale trochu desive, tak se na to připravte! K.

Vaše SMS recenze a filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 775062896

Milý Šimone,

děkuji Ti za dopis. Ptáš se, jak je to na jaře s Karlem. Zda je i on uchvácen znepokojivou krásou dívek a paní. Já Ti nevím. Podle toho jak se Karel, alespoň v mé přítomnosti, tváří, musel zřejmě v mládí v tomto směru hodně hřešit, protože si z pocitu viny (podle Tebou citovaného biblického naučení) vyloupl nejspíš obě oči. Je totiž na něco zcela slepý. Někdy mě to až zlobí. Musím ho kupříkladu naprosto otevřeně upozorňovat na to, že kolem něj právě procházejí nejkrásnější nohy této sezóny, jenže než se Karel zorientuje, ony skvostné nožky jsou dávno pryč. To je pak ale houby zábava...

Z Tvého dopisu tuším, že jsi duše esteticky založená a že dokážeš jisté věci ocenit. Mám nápad! Navrhuji, abychom na jarní procházky chodili do parku spolu. Budeme okukovat a znalecky hodnotit kolemjdoucí dívky a paní. Markéta s Karlem mohou zatím intelektuálně diskutovat někde v kavárně!

S pozdravem a přáním krásného jara Tvá přítelkyně **Eliška**

PS: Tak hrozný to ale s Karlem zase není. Kupříkladu onehdy se mě zeptal, zda se domnívám, že je skutečně nutné, aby večer co večer uléhal vedle dvanáctiletého chlapečka ve flanelovém pyžamu a zda jsem někdy neuvažovala o zakoupení velmi archaického leč inspirativního kusu oděvu zvaného noční košile.

Koupila jsem si ji. Je bavlněná a kytičkovaná. S mašličkou. Karel ocenil snahu a poznamenal, že napoprvé to není špatné. Příště to prý bude určitě lepší.

SOUTĚŽ

PŘÍBĚH ČTVRTÝ

Luboš Kratochvíl

Jsmo štíhlé, barevné a pohledné trubky. Skoro k nakousnutí, i když - nedoporučujeme. Naše mnohem větší a dospělejší sestry umějí cestovat hodně daleko, ale my na to nejsme. Máme totiž za kloboukem. Vlastně spíš pod kloboukem. Různé hvězdičky, střeptinky a hlavně prášek. Na prášku jsme závislé, bez něj se nesjedem. Naše líbivé ocásky jsou

trochu více hořlavé. Proto když se dopálíme, je to rachot!

Správné řešení Příběhu druhého z č. 03/05 - dvacetikoruna česká, kovová

Uhádlí jste, kdo jsem? Napište na adresu redakce do 20.května 2005. Vylosovaný výherce dostane dárek. •

FREAKFEST - OPEN AIR MUSIC FESTIVAL

kde? Camp Brodský, Červený Kostelec

kdy? 24. - 26. června 2005

co? dopolední open air shromáždění, odpolední workshopy, semináře & vodní sporty, večerní koncerty na dvou pódíích, motorkářský klub

koncerty:

Mainstage: Brainfaq (numetal) DE, Frühstück (crossover/rock) PL, Goro (hardcore) CZ, Jumbo jet (rock n' roll) DE, Maranatha (hardcore) CZ, Projevy radosti (psychocore) CZ, Raincoat34 (punkrock) CZ, Red light burning (punkrock) DE, Unhuman (death metal) CZ, Veselá zubatá (punk/rock n' roll) CZ

d&b club stage: Sound system basswood (drum & bass/jungle) CZ,

Wessani (hip hop) CZ

Více na www.jesusfreak.wz.cz

POMÁHÁME DĚTEM NAJÍT DOMOV

Miki Erdinger

ROZHOVOR

rozhovor s **Mgr. Petrou Vrtbovskou**, ředitelkou organizace NATAMA

NATAMA - náhradní táta a máma - je institutem náhradní rodinné péče, který rozvíjí profesionální pěstounskou péči v České republice.

Jaký byl impuls vzniku Natamy, vždyť v naší republice pěstounská péče už dávno funguje ?

Pěstounská péče v ČR funguje ve své tradiční podobě. Pěstounů je ovšem stále nedostatek a mnoho dětí zůstává v ústavech a přitom by mohly a hlavně měly žít v rodině. Natama vznikla proto, aby „rozbila ledy“ a ukázala lidem, že pěstounství je velmi krásná a užitečná věc a že je tu organizace, která bude stát při nich a bude je podporovat. A také proto, aby se ukázalo, že děti mají vyrůstat doma, že ústav není pro děti dobrý.

Zdůrazňujete podporu. Jaký je tedy rozdíl mezi pěstouny, kteří jdou přes Natamu a ostatními ?

Nejvíce mohou mluvit ze zkušenosti. Jsme v kontaktu s mnoha pěstounskými rodiči, kteří začali pečovat o děti dávno před tím, než vznikla Natama. Oni jedním hlasem říkají: „Bylo to složité, na úřadech nám nevyšvětlili všechno. Měli jsme málo informací a nikdo nás nepřipravil na to, jak to bude. Nevěděli jsme, jakou péči potřebují děti přicházející z ústavu. Pokud se doma naskytly nějaké problémy, nebylo se kam obrátit. Zjistili jsme, že nám nikdo nerozumí. Sociální pracovníce pouze

kontrolují, jestli to zvládneme, a navrhnou, abychom radši vrátili dítě do ústavu.“ To to dobře víme, a slyšíme od tradičních pěstounů. Jsou to velmi skvělí lidé, ale jejich ochota přijmout dítě jim také způsobila spoustu zbytečného trápení. Takže ten rozdíl je, že my poskytujeme všechny informace, připravujeme pěstouny a povídáme si s nimi o tom, jaké to dítě je a co bude potřebovat. Pomáháme jim promyslet celou rodinnou situaci. Ve chvíli, kdy je dítě umístěno v rodině, poskytujeme finanční příspěvek, máme 24 hodinovou telefonní linku, kam mohou rodiče volat, když se něco opravdu děje. Máme otevřenou dlouhodobou poradnu, kam mohou přicházet ti, kteří potřebují dlouhodobou pomoc při řešení problémů souvisejících s pěstounskou péčí. A tyto rozdíly se ukazují jako důležité, aby pěstounů bylo víc a aby nejen děti, ale i pěstouni měli veselejší a spokojenější život.

Co tedy Natama přináší rodinám ?

To má dvě fáze. S novými zájemci se vždy osobně setkáváme, pečlivě jim vysvětlíme, co pěstounská péče obnáší, co se bude dítě, co budou potřebovat vědět, a jaké jsou právní otázky, týkající se pěstounské péče. Dále pak projdou naším výcvikovým programem, kde jim vysvětlí problém a jeho právní okolnosti. Ve chvíli, kdy přijde dítě do rodiny, začíná druhá etapa, která říkáme provázení pěstounské rodiny. Jde nejen o právní a finanční podporu, ale také o jistotu, že „v tom nejsou sami“. Například kdykoliv se zjistí, že dítě má nějakou obtíž, zprostředkujeme odborníka, který pomůže problém vyřešit.

To zní velmi pozitivně. A může být vaším partnerem každý?

Vždycky říkáme, že zájmat se a požádat může opravdu každý. Nemáme žádné velké vstupní požadavky, ale přeci jen některá omezení tu jsou. Rozhodně by měli pěst-

tounskou péči poskytovat lidé, kterým je, řekněme alespoň 23-25 let. Každý musí mít čistý trestní rejstřík. Nepřichází v úvahu, aby budoucí pěstoun měl problém nebo delikt, který by souvisel se šikanou, ubližováním dětem, násilím apod. To je naprosto striktní podmínka. Jinak nám vůbec nezáleží na tom, jestli se jedná o jednotlivce nebo partnery, manželé, jestli se jedná o lidi mladší nebo starší. Pečlivě také zvažujeme zdravotní stav, což ovšem neznamená, že nějaký zdravotní problém se rovná jasně odmítnutí. Zajímat se může úplně každý a postupně krok za krokem přijdeme na to, zda je pro zájemce pěstounská péče vhodná, případně jaký typ pěstounské péče je pro zájemce vhodný.

Mluvíte o typech pěstounské péče.

Máte tedy i jiné programy, než je klasická dlouhodobá pěstounská péče, kterou provozují jiné organizace.

My se snažíme jít cestou myšlenky, že každé dítě je individuální a potřebuje ve své situaci něco jiného. Takže rozvíjíme i krátkodobou pěstounskou péči pro ty děti, které potřebují pomoc jen krátkodobě. Rozvíjíme samozřejmě klasickou dlouhodobou péči, ale také pěstounskou péči, které se říká respitní neboli podpůrná. O tu mají často zájem mladší lidé anebo naopak starší lidé, kteří by vážali vzít si malé dítě a vychovat ho do dospělosti. V praxi to znamená, že některé pěstounské rodiny, které mají dítě třeba s nějakým postižením, nebo mají větší sourozeneckou skupinu, mají vedle sebe pomocného pěstouna, který jim může pomáhat. Takže hledáme i takové tety nebo babičky, které se potom třeba domluví se

dvěma pěstounskými rodinami a pomáhají s dítětem, když je to potřeba. Je to taková zajímavost, která je vhodná pro ty, kteří by rádi pomohli, ale domů si vzít dítě nemohou. Proto i tyto zájemce velmi vítáme a velmi rádi s nimi budeme pracovat.

Jste ojedinělou organizací u nás v republice? Případně máte nějaké zahraniční vzory ?

Tato otázka má dvě odpovědi. Existují tady organizace, které podporují pěstouny v tom tradičnějším smyslu. Jsou dvě nebo tři v ČR. Ale takto nově a moderně pojatou pěstounskou péči děláme jako jediní v ČR. Ale pevně věříme v rozšíření a že se stane naše práce dostupnější po celé ČR, neboť přináší velkou naději pro všechny děti, které jsou v ústavu. Taková

pěstounská péče, která má podporu a vzdělávání, může dopomoci tomu, aby děti mohly vyrůstat v rodině.

A tedy navazujete na model....

Protože v ČR ta tradiční pěstounská péče již existuje a existuje také řada dobrých rodin, tak jsme se soustředili na nové prvky, které pomáhají rodinám, a ty jsme si přivezli ze zahraničí. Nejvíce spolupracujeme s britskou organizací Boys and girls welfare society, která se již přes 130 let stará o děti. Vznikla jako křesťanská organizace, starající se o opuštěné sirotky, a postupně se přebudovala ve velmi moderní instituci. Jsme zároveň také v kontaktu s Irskem, Holandskem a USA a víme, že tento model, který tady prosazujeme, již v zahraničí žije pře dvacet let a přináší dobré výsledky. •

natama
pomáháme dětem najít domov!

CHCETE SE STARAT O DĚTI,
KTERÉ VÁS POTŘEBUJÍ?
SPOLUPRACUJTE S NATAMOU.

Můžete žít sám, s dětmi, s partnerem
nebo v manželství.
Budete pečovat o děti u sebe doma.
Vše vám osobně vysvětlíme.
Odpovíme na otázky.
Poradíme vám co dělat.
Podpoříme vás finančně i odborně.

Chcete vědět víc?
ZAVOLEJTE NATAMU!
N a t a m a
222 733 307
NAPIŠTE NAMI
www.natama.cz info@natama.cz
Orlícká 9 Praha 3 130 00

Emil Hakl, vlastním jménem Jan Beneš, se narodil v roce 1958 v Praze. Vystudoval tvorbu textu na konzervatoři, pracoval jako knihovník, skladník, textař v reklamní agentuře, redaktor. Napsal dvě básnické sbírky, *Rozpojená slova* (1991) a *Zkušební trylky z Marsu* (2000).

V roce 2001 vydal svoji první prozaickou knihu – soubor povídek *Konec světa*. Jejich vypravěčem je Jan Beneš. Jedinou výjimkou je *Ládovo poslední tango*. Vypráví o cestě Ládi, který vystupuje i v jiných Haklových povídkách, do Indie. Účel cesty – vyčistit si myšlenky, zapomenout – a vlastně i celá povídka, se dá srovnat s *Karla Klenotníka cestou na Korsiku*, jak ji ve své novele popsal Filip Topol. Jádrem zbylých devíti povídek jsou historky Jana Beneše z Prahy z doby od konce 80. let do let devadesátých. Na základě těchto příběhů odehrávajících se většinou po hospodách a večírcích, ve kterých vystupují různé osoby ne nepodobné Hrabalovým pábitelům, Hakl staví svůj popis české společnosti a především sám sebe jako ztroskotanců zabředlých v banalitě. Vznik knihy autor popisuje tak, že se mu „přestalo chtít mezi lidmi“. Zamknul se doma a začal psát. Osm deset hodin denně. A s potěšením zjistil, že skoro nic jiného nepotřebuje. Začal chrlit slova, napsal přes osmdesát povídek, zlomek z nich pak vybral do své první povídkové knihy. Tento přetlak pravděpodobně způsobil, že hned další rok (2002) vydal román *Intimní schránka Sabriny Black* a novelu *O rodičích a dětech*. Román, rozdělený do 110 malých kapitol, je vlastně sled historek z konce 90. let podobných *Konci světa*, kdy Jan Beneš pracoval v několika reklamních agenturách, což ho duševně zcela vysávalo. Podle mě jde o nejlepší Haklovu knihu. I když je nejtlustší, proud vyprávění nás cele pohltí, přesto, že vlastně nejde o žádný perfektně vystavěný dobrodružný příběh. Naopak, kniha je mozaika vzpomínek – třeba i na sebe nenavazujících – na všední dny všedního městského života, ale bravurně zachycených z důrazem

na různé zajímavé detaily. Objevují se zde některé postavy, které už známe z předešlé knihy, tak, jak se jejich životy proplétají s životem vypravěče. Název knihy je trošku zavádějící, *Intimní schránka Sabriny Black* je název jakéhosi časopisu, který se v knize objeví asi dvakrát.

Novela *O rodičích a dětech* zaznamenává rozhovor Jana Beneše s jeho otcem během jednoho odpoledne a večera. Zajdou do hospody nebo se procházejí po městě a vypravují si. Kniha obdržela cenu Magnesia Litera. Zatím poslední knihou Emila Hakla je soubor jedenácti povídek *O létajících objektech* (2004). Někteří literární kritici dokládají touto poslední knihou autorův umělecký růst, já to nemohu příliš posoudit, neboť jsem ji četl jako první. Hakl k tomu říká: „z mé strany se změnilo toto: první tři knihy jsem napsal vysloveně pro sebe, kdežto většina těchto textů je pro cizí oko.“

Petr Kratochvíl, o kterém Hakl píše v nejedné své povídce, je spisovatel Václav Kahuda, Haklův kamarád z literárního sdružení Moderní analfabet. Jan Beneš se zase „na oplátku“ vyskytuje v jeho knihách *Technologie dubnového večera* a *Proudy*. První z nich popisuje jejich řeči nad pivem jednoho dubnového večera. •

příště:
JAN BALABÁN

Intimní schránka Sabriny Black

Koncem léta udeřila opravdová vedra.

Šel jsem volným krokem přes náměstí Republiky a chtělo se mi spát. Slunce vyráželo do asfaltu ostré, únavné stíny a občané měli nasazeny sluneční brýle. Byl ideální den pro blondýny v bílých šatech a pro barevně tetovanou mládež, a ten nejhorší pro každého, kdo potřebuje k tomu, aby fungoval, snesitelnou teplotu.

Najednou mě zaujala zvláštní postava: proti mně se ubíral štráfek, oblečený do šedostříbrného, jemně proužkovaného kvádru, které v tom dni házelo na všechny strany přeludné, kovově modré paví reflexy. K tomu pepito košili, šest zlatých řetězů na krku a ostře hranaté botky. Dozadu přilíznuté, namaštěné vlásky. Nebyl nepodobný stárnoucímu Travoltovi z toho známého Tarantinova trháku. Co to je za vola blysknavýho, řekl jsem si, to už jsme fakt někde v Mexiku. A ten vůl se vydal rovnou ke mně. A teprve když mi podával ruku, tak jsem zjistil, že to není vůl, ale můj dávný kamarád Standa Pertlík, bývalý panker. Zahnuli jsme do prvního baru, který zel do doutnající ulice.

„Co si dáš?“ povídá Standa.

„No co, fernet.“

„Neblni, to sme pili před sto lety ve Vršovicích, dej si vizoura!“

Když už jsme pili páteho vizoura, tak jsem si teprve uvědomil, že mám v kapse zase už poslední kilo. Zmínil jsem se o tom.

„Co blbneš,“ pohoršil se můj někdejší spolubydlicí, ranař a panker z první poloviny osmdesátých let, jeden z té první várky, „mně to tady patří, tohle je muj bar...! Markéto, hod' nám sem eště dva!“

Emil Hakl: Intimní schránka Sabriny Black, s. 244-245

SETKÁNÍ KŘESŤANŮ?

Cože? Nuda pro penzisty! Nemyslím...

Velevážené čtenářstvo, přípravný výbor pro mládežnický program během Setkání křesťanů v Praze, skrývající se za kouzelnou zkratkou MLOK, napnul všechny páky a je mi milou povinností informovat vás o tom, cože vlastně pro vás upekli.

Tak tedy: celou sobotu 18.6. je připraven program pro mládež, počínaje biblickými dílnami, dále celý den můžete výtvarničit, sportovat, debatovat, tančit, setkávat se s lidmi a nebo se jenom tak poflakovat a poslouchat muziku. Na podiu se mimo jiné představí organizace, které pracují s mládeží.

A kdože nám to bude hrát? Začneme slovenskou písničkovou kapelou Ruki, dále to budou němečtí Pax Dei, hrající poprock, po nich nastoupí mladý nadějný Rainbow gospel z Prahy. Nemůžou chybět Kryštofovy staré věci, zahraje taky Steffen Peschel se svým triem, to bude něco málo jazzu, a pak už jen samá velká jména: Katka Šarközi se svou alternativní kapelou jako předkrm před trojkonzertem, který propukne do 19:00. Na podiu se vystřídá Veselá Zubatá s německou partou Cottonbomb, hrající bluescore, aneb jak to dopadne, když se potká B.B. King s Rage against the machine. Koncert završí polská legenda Armia, neopakovatelný mix ostrých kytar, lesního rohu a čarokrásných textových obrazů.

Vím, že je skvělé a důležité užít si pěknou červnovou sobotu čuměním do bedny, do zdi, do půllitru, případně taky do skript či očí milované osoby, ale co takhle jednu pro změnu vyrazit na Setkání křesťanů? Myslím, že to bude stát za to. **Michal Samiec**

NĚKDY JE LEPŠÍ SKLAPNOUT A ODKRÁČET

Rozhovor s Janou Zhánělovou

Tomáš Groll

ROZHOVORY
SE
STUDENTY
VYSOKÝCH
ŠKOL

Doktor nebo farář v příbuzenstvu – to se vždy vyplatilo a hodnotilo velice vysoko. Časy se však mění. V současnosti je skoro důležitější znát právníka. A proto předmětem dalšího rozhovoru se studentem budou práva, studium práv, budoucí právníčka. Prosím, seznámte se: Ally Mc Bealová z Holešova alias Jana Zhánělová, studentka 5. ročníku Právnické fakulty MU v Brně.

Proč jsi se rozhodla pro práva?

To, že jsem se dostala zrovna na práva, byla v podstatě náhoda. Odjakživa jsem chtěla studovat historii dohromady buď s nějakým jazykem, češtinou nebo dějinami umění. Práva jsem zkusila jen tak bokem a zrovna to vyšlo... Prvák jsem začínala na dvou fakultách, na PrF a FF. A když jsem se asi po třech měsících rozhodovala, kde zůstat, zjistila jsem, že mi mnohem víc vyhovuje způsob výuky a styl učení na PrF. Takže jsem nakonec tady.

Čím by ses chtěla stát?

Tak tuhle otázku nemám ráda, protože ještě vůbec nevím, co bude. Jednou z možností je pracovat jako „ekologický“ právník, což znamená dělat hlavně životní prostředí a správní právo...

Jak by měl vypadat uchazeč o práva?

Myslím, že uchazeč na PrF se vůbec nebude lišit od těch ostatních. Nevím, jak to je na ostatních univerzitách, ale na MU se všechny přijímací zkoušky sjednotily. Takže podmínkou je (pokud vím) jen úspěšné zvládnutí testu studijních předpokladů. Tím pádem odpadly i na PrF celkem nechutné oborové testy.

Co tě na právech drží a baví?

Jo, to máš pravdu, práva mě baví, jinak bych tu asi už nebyla. Nejhorší bylo nějak prolézt prvním rokem a půl, protože

náplní těchto 3. semestrů je takový ten všeobecný přehled. Od každého trochu – filozofie, psychologie, sociologie, politologie, ekonomie, atd. s dovětkem „pro právníky“. Všechny tyhle vědy zhuštěné jen do nějakých základů mě, snad kromě psychologie, moc neberou, takže jsem se těšila na to

„pořádné“ právo. Spousta lidí si myslí, že studium práva je pěkná nuda a že se šprtáme paragrafy nazpaměť. Tohle taky není tak docela pravda. Důležité je hlavně zorientovat se v systému, znát principy a zásady, na kterých je právo postaveno a vědět co, jak a kdy použít, jak se bránit. Někdy člověk zjistí, že dobrou argumentací lze obhájit cokoli. Právo se pořád vyvíjí (zvláště v ČR) a jednoznačné odpovědi na spoustu věcí neexistují. Nevýhodou práv ve srovnání s jinými fakultami je velký počet spolužáků v ročníku. Nás je kolem 400 (v poslední době se snad přijímá ještě větší počet); z toho důvodu je

studium na PrF někdy hodně neosobní. Dokonce i v páťáku úplně na posledních zkouškách jsem zjistila, že pořád ještě objevuju nové tváře...

Většinou se mezi práva a peníze dává rovnítko. Studují se práva pro peníze?

Já bych to rovnítko dala spíš k absolventům ekonomie nebo informatiky... Většina právníků si na ty PENÍZE musí ještě hodně dlouhou dobu počkat a navíc se u toho docela dost zapotí. Tak např. advokátní koncipient v Brně dělá běžně za „minimální mzdu.“

Někdy mi připadá, že právníci vydělávají na neštěstí a problémech druhých. Jak podle tebe jsou právníci vnímáni ve společnosti? (i když asi je třeba rozlišovat soudce, obhájce, státní zástupce)

Co na to říct – tak samozřejmě většina lidí si o právnících myslí jen to nejhorší. Myslím, že mezi právníky je to stejné jako v jakékoli jiné profesi. V každém případě bývá opomíjena velká skupina právníků, kteří pracují v nevládních organizacích, zabývají se problematikou lidských práv, podporují občany v účasti ve správních řízeních nebo se třeba snaží pomáhat obětem domácího násilí, apod. Do jednoho pytle nejde házet ani advokáty a soudce. Ale kdo ví, až budu deset let v praxi, možná změním názor.

Jaké právo je ti blízké a proč?

V poslední době jsou mi blízká spíš veřejnoprávní odvětví, protože už se dva roky nic jiného neučím. Teď před magisterka-

ma je to hlavně občanské, správní, trestní právo a právo životního prostředí.

Určitě jsi potkala a určitě ještě narazíš na nemálo zákonů nebo rozsudků, které odporují zdravému rozumu. Jak se může člověk vyrovnat s nespravedlností pozemského práva?

Asi je třeba si pořád uvědomovat, že každý člověk je omylný. Nebo, že mýlit se je lidské. To platí stejně tak pro zákonodárce nebo pro soudce. Takový omyl soudce se dá celkem snadno napravit využitím opravných prostředků. Na chybu zákonodárce by zase měl upozornit např. ústavní soud. Jak se může člověk vyrovnat s nespravedlností pozemského práva? Nevím. Může se třeba ujišťovat tím, že vedle lidské spravedlnosti existuje i spravedlnost jiná!

Kdybys měla pravomoc změnit zákon, třeba i ústavní, co bys změnila?

Nevím zrovna, jestli bych nějaký zákon změnila, ale asi bych se snažila sladit terminologii v jednotlivých zákonech. Kromě toho bych se pokusila nové zákony víc promýšlet, aby nemusely být hned milionkrát novelizovány.

Využíváš nabývaných vědomostí ve svém životě, když znáš svá práva?

Hm, tak snažím se, snažím. Spíš bych se někdy sama sebe ptala, jestli takové prozování svého práva stojí za tu vydanou energii a pokaženou náladu. Teď nemluví jako právník – ale někdy je možná lepší sklaptopnout a v klidu odkráčēt.

Děkuji za rozhovor

Myslíte si, že jste zcela bez šance takovou cestu uskutečnit? Omyl. A vaše šance rapidně vzrostou ve chvíli, kdy se, třeba během prázdnin, dostanete do blízkosti nizozemského města Nijmegen. V malé vesničce Heilig Landstichting jihovýchodně od Nijmegen je totiž OPENAIR BIBLE MUSEUM (Biblické muzeum pod širým nebem), které vám takový výlet do starověkých časů umožní. Ocitnete se tu osobně uprostřed náboženství a kultur Blízkého a Středního Východu, které mají co do činění s Biblií.

Hned úvodní expozice člověku doslova sebere dech. Člověk přichází k orientálnímu paláci, otevřou se před ním dveře a po vstupu se zase nehlučně zavřou. Nacházíte se v pološeru a proti vám stojí dlouhý zástup „stínů“. Když se začnete rozhlížet kolem sebe, naleznete černobílé fotografie pohřebních rituálů především křesťanů, muslimů a Židů, ale také dalších náboženství i rituálů lidí bez vyznání (neboli fotografie civilního rozloučení se zemřelým). V místnosti, která je kopií pohřební kobky z pyramidy můžete shlédnout videoprojekci o pohřebních rituálech. Tato vstupní expozice nese název „Pamatuj na mě“ a je věnována smrti a lidské pomíjivosti, jíž se nevyhnou vyznavači žádného náboženství.

A pak se již můžete vydat na výlet po jednotlivých kulturách. Cesta vede nejprve do „Beth Juda“, tedy do Domu Judova. Jste v židovském městečku z posledních století před Kristem, můžete nahlédnout do tesařské dílny plné prken a tehdejšího nářadí, stejně jako do kozího chlívků s živou kozou. Z oken synagogy se líne zpěv a vy opět můžete vstoupit. Opravdový rabín (bohužel jen na videoprojekci) vám vysvětlí symboliku uspořádání synagogy i něco z bohoslužeb. Dál se proplétáte úzkými uličkami a v malých zahrádkách míjíte fíkovníky a olivy.

Kolem skalních obydlí beduinů dojdete ke „Caravanseraí“ neboli zájezdnímu hostinci v oáze. V ohradě před vstupem

polehávají velbloudi a hýkají osli. Na ohništi na nádvoří uprostřed rozlehlé budovy žhnou uhlíky a vy se můžete jen domnívat, zdali žena zahalená od hlavy až k patě peče pod železným poklopem chléb či dusí skopové. Jen to, že vás s úsměvem pozdraví „Dag“ (doslova „den“, užito ve smyslu „ahoj“) vám připomene skutečné místo a čas. Nahlížíte do pokojíků k pronájmu i do obydlí majitele, na rozházených polštářích jako by skončilo odpolední „kafíčko“, nádobky jsou ještě na stolku. Vystoupíte na plochu střechu domu, abyste přehlédlí celé nádvoří, kouř z ohniště vás ale štípane do očí.

Dalším zastavením je „Ain Ibrahim“, beduínský tábor. Uprostřed pusté písčité kamenité pláně je rozseto několik těžkých černých stanů, jejichž vybavení zůstávalo po staletí stejné. Na zemi tka-

né koberce, kolem ohnišť kotlíky a primitivní nádoby a odložená hůl. Žádné velké zbytečnosti, kdo by to s sebou na cesty přes poušť tahal. V podobných stanech přebývali Abraham, Izák a Jákob, stejně jako Mohammed na svých výpravách. Kolem proutěné ohrady pro stáda.

Kolem palisády vojenského tábora a ve stínu, který vrhají insignie římských legií, se blížíte k městu. „Via Orientalis“. Město všehochuti v tehdejší „globální“ (správně by se asi mělo napsat helénistické) společnosti. Projdete římskou hospodou, kde se můžete občerstvit a navštívit římskou latrínu. Ve vstupu do egyptského chrámu se srazíte s legionářem. Na tržišti je vedle stánku řez-

recius - a přece! Rozpálená dlažba široké a rovné ulice už pálí i skrz podrážky. Odvykli jste, protože dosud nikde žádná dlažba nebyla. Zkrátka není nad civilizaci! A i tady ve městě žijí Židé - a jejich dům s nádvořím připomene „nádvoří domu veleknězova“.

V pobiblických dobách v těchto oblastech vyrůstá ještě jedna kultura, muslimská. A tak je poslední zastávkou „Tell Arab“, arabská vesnička na břehu jezera. Rybáři na loďce tahají sítě z vody. V malém krámku to voní orientálními kořením a přes cestu se vám přezene stádo ovcí. Islámská nauka se projevuje i na výzdobě místností: Jen samé květinové vzory. Pokud ještě máte čas (protože to, co bylo popsáno, doslova proletíte tak za

níka (určitě s masem obětovaným modlám) také stánek se suvenýry. Prohlédnete si patrovou vilu lékaře s úhledným atriem a soukromými lázněmi - zde mají totiž i koupelnu. Za vilou je v přístěnku skromná modlitebna prvních křesťanů. Když to srovnáte s obřadní síní vyznačů kultu Mithry, kterou jste viděli ve vedlejší domě, tak byste si na nějaký rozkvět křesťanství nevsadili ani sest-

ři hodiny), můžete navštívit Kalvárii a hřbitov se skalními hroby. Otevřeno tu v létě mají od 9.00 do 17.30 hodin. Dospělý za prohlídku zaplatí 8,50 EUR, dítě 4,50 EUR (tak v roce 2004), ale stojí to za to - a můžete tu být opravdu celý den. Budete-li poblíž, opravdu neváhejte. Aktuality a podrobnosti najdete na www.bijbelsopenluchtmuseum.nl. •

(foto: web)

Wayne Shorter, Kongresové centrum, 6.3.2005

Žluté plakáty s dobrou zprávou visely po celém městě: Jazzoví fanoušci již nemusí zůstat upoutáni na lůžko vedle svých gramofonů, aby si mohli poslechnout legendu.

Saxofonista a skladatel, Wayne Shorter, zamířil do Prahy. Cena vstupenky (od 570Kč) mohla odradit, ale jen na chvíli. Tón, který znám z nahrávek téměř 40 let starých, jsem měl nyní možnost slyšet naživo.

Organizátoři koncertu si dali záležet s propagací, přesto zůstala některá místa sálu v Kongresovém centru prázdná. Tento obří prostor příliš nevykinká blízkým kontaktem muzikantů s diváky a působí poněkud stroze. Hudební nástroje z výšky balkónu vypadaly jako rekvizity loutkového divadla a James Harries, zpěvák, který pro Shortera připravoval atmosféru v sálu, si neodpustil poznámku: „Je tu nějak тихо.“ A jal se s tím bojovat.

Předkapela pro mne byla prvním překvapením. Zmíněný anglický písničkář s téměř folkově znějící akustickou kytarou vystoupil spolu s českými jazzovými hvězdami Emilem Viklickým (klavír) a Petrem Dvorským (kontrabas). Představili pohodové kusy, které upoutaly přímostí zpěvákova výrazu i hravými sóly obou jazzmanů. Emil Viklický si byl dobře vědom, komu ten večer připravuje cestu. V jeho vyhrávkách a sólech zazněly variace na motivy skladeb, které patřily do Shorterova staršího repertoáru, např. Footprints a Witch Hunt.

Po příjemné třičtvrtěhodince předkapela opustila pódium a začalo čekání. Z reproduktorů tiše zněli Stan Getz, Herbie Hancock i další staří mistři, personál přinášel noty a nástroje, ladič popravil klavír poznamenaný ráznými údery Emila Viklického. I po dokončení těchto prací na sebe kvartet nechal čekat. Vtipálci v publiku vícekrát strhli ostatní k potlesku, aniž by se na jevišti cokoli pohnulo. Ale dočkali jsme se.

S Waynem Shorterem na pódium přišli mladí hráči, kteří však na jazzovém poli nejsou neznámými nováčky: Brian Blade (bicí), John Patitucci (kontrabas), Danilo Perez (klavír). To je vcelku klasické nástrojové složení jazzového kvartetu. Kdo však čekal jasné melodie, pravidelně šlapající walking bass a přehledně rozdělená sóla, čekal marně. Jazzmani přednesly čtyři dlouhé, takřka meditativní kusy, v nichž nechyběly prvky etnické a latinsko-americké hudby, střídání rytmů i nálad. Snad se očekávalo, že každý z muzikantů více samostatně vynikne. Jejich úspěšně naplněným záměrem však byla souhra a jednota výrazu. Posлуhači někdy museli Shorterův tenorový saxofon pozorně hledat v kompaktním celku zvuků, zatímco se připodobňoval barvám různých hudebních nástrojů od violoncella po příčnou flétnu. Vskutku nevšední zážitek, který české publikum dokázalo ocenit.

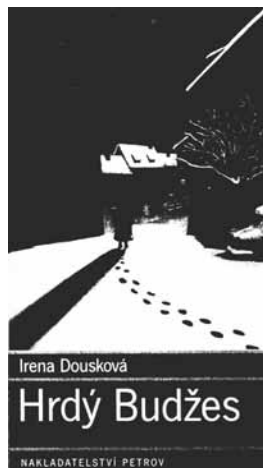
Wayne Shorter je legendou, stále však dokazuje, že do starého železa (resp. mosazi – v případě saxofonisty) rozhodně nepatří. Nedělní koncert byl cenným a jedinečným příspěvkem k otázce: „Jak hrát jazz, aby to nebyl pouhý revival?“ • (foto: web)

Hrdý Budžes,
Irena Dousková,
Nakladatelství
Petrov 2002,
166 s.

Prvomájový pochod s mávátky. Soudružka učitelka. VŘSR. Jiskříčky. Uhádnete dobu? Nejspíš jste se trefili. Ovšem tak, jak svět kolem sebe vidí druhačka Helena Součková z Ničina, tak komunismus (první léta Husákovy normalizace) ještě neznáte. Kouzlo literárního zpracování tkví v kontrastu svět hodnot dítěte se světem dospělých. Co hodnot. Helenka má i jiné starosti. Třeba obezitu, kvůli níž se jí ve škole smějí. A babičku, která tajně píše jejímu otci do Ameriky, že Helenku její matka zanebává. A Olinku, co umřela – co když se zase zjeví? A nakonec se dozvíte, kdo je vlastně ten Budžes...

Formou pestré mozaiky myšlenek nebo snad spíše myšlenek těkajících náhodně sem a tam dokázala autorka zachytit dvojí realitu. Svět malé holčičky, do nějž se dostávají události „dospělého“ světa jen jaksi mimochodem. Pokud jsou pochopeny, tak nikoli v původních rozměrech, ale vtípně zkrasleny optikou osmileté rozumbrady. Okouzlí vás její bezprostřednost a naivita i nenápadná melancholie děje.

Formátem se kniha hodí do kabelky nebo přední kapsy batohu, obsahem pro předčítání. Kniha Hrdý Budžes se stal literární předlohou pro stejnojmennou inscenaci Divadla Příbram (uvádí Divadlo bez zábradlí) s Barborou Hrzánovou v hlavní roli. •

EKUMENICKÝ
KALENDÁŘ
aneb
SVATÝCH
OBCOVÁNÍ

ROGER SCHUTZ

Pavel Prejda

Máme občas podivné nápady. Jeden takový uzrál i v hlavě pětadvacetiletého evangelíka ve Švýcarsku. Zatímco Evropou zmítala válka, on si v malé neznámé vesničce Taizé uprostřed Francie koupil opuštěný dům a v něm ukrýval politické uprchlíky, včetně Židů. Několikrát jeho dům přepadlo a prohledávalo gestapo. Zájem o lidi v nouzi a solidarita s nimi ho provázely celý další život. Jeho snem bylo ale něco jiného. Toužil vytvořit klášterní komunitu. Zpočátku žil životem řeholníka sám. Třikrát denně se modlil v nedalekém malém kostelíku. Po dvou letech se k němu připojili další dva bratři. V roce 1949 stoupl jejich počet na sedm. Dnes je ekumenická komunita v Taizé, tvořená více než stovkou bratří ze všech církví, známá po celém světě. Mnozí z nás ji navštívili. Mnozí se zúčastnili mezinárodních setkání pořádaných komunitou po celé Evropě. Hlavní snahou bratra Rogera bylo vždy toto: Usilovat v modlitbách o smíření mezi rozděleními a mnohdy tak rozhádanými křesťany. Bratr Roger Schutz se narodil 12. května 1915.

*Vzkříšený Ježíši,
vidíš, že jsem mnohdy zmatený
jako cizinec na této Zemi.
Ale mou duši sužuje žízeň
a to je očekávání a touha po Tvé přítomnosti.
A srdce bez ustání touží po tom,
aby spočinulo v Tobě, Kriste,
aby k Tobě složilo všechno,
co je tížilo a co je od Tebe vzdalovalo.*

Dárcovské SMS slaví první narozeniny. Od 12. dubna 2004 jich lidé poslali více než tři miliony. To představuje zhruba 81 milionů korun pro ty, kdo potřebují pomoc a podporu. (Český Rozhlas)

• Hlavní zpravodajská média z celého světa věnovala desetkrát více zpráv a článků smrti papeže Jana Pavla II. než svého času znovuzvolení George Bushe americkým prezidentem (uvedla agentura AFP). Vyhledávač Global Language Monitor, který prohlíží internet z hlediska použití určitých výrazů nebo slovních spojení v latině, našel během 24 hodin od papežova sobotního úmrtí 35 000 nových zpráv o Janu Pavlu II. O Bushovi se během jednoho dne od jeho znovuzvolení objevilo 3500 nových zpráv, o bývalém americkém prezidentu Ronaldu Reaganovi pak 1000 zpráv den po jeho loňském úmrtí. (Marketing&Media.cz)

BYLO:

Od 27. do 29.května 2005 se budou konat seniorátní dny Moravskoslezského seniorátu v Novém Jičíně s tématem „Misie“. Kromě toho se můžete těšit i na nějaký sport a hru v ulicích města. Nezapomeňte tedy mapu, kompas a občas mrknout na aktuální informace na <http://moravskoslezska-mladez.evangnet.cz>

• Moravskoslezská mládež zve na SPORTOVNÍ SOBOTU 7. května v Zádveřicích, bude se hrát volejbal, fotbal, softbal, přihlašovat se mohou jednotlivci i družstva.

• **V Rumburku (liberecký seniorát) se 20.-22.5. koná Truhlářská dílna. Bude se pracovat nejen se dřevem. Kontakt na přihlášení: Filip a Constance, fc.simon@worldonline.cz nebo 777 088 472.**

• Víkend 6.-8. května je ve znamení setkání mládeže na mnoha místech: Festival křesťanského divadla v Nejdku, seniorátní dny mládeže s názvem Br! Obr. rána! Obrana?? v Děčíně a s názvem Má Bůh smysl pro humor??? v Lysé nad Labem.

• **Pražští mládežníci zvou na vlakový výlet do Železničního muzea v Lužné u Rakovníka. 30. dubna v 8:10 sraz u pokladu na Masarykově nádraží – přijďte včas, bude narváno. Více informací na <http://www.os.cd.cz/muzeum/index.php?action=article&id=19682>. Cena cesty je 200,- Kč.**

• 13.-15. května organizuje v Soběšíně YMCA v ČR Školení hlavních vedoucích táborů, které potřebuje každý hlavní vedoucí táborů v takových případech, kdy na tábor čerpáte dotace z MŠMT. Více informací na <http://www.ymca.cz>.

• **Ve stejném termínu se koná Jarní školka mládeže (dny mládeže brněnského seniorátu) v Olešnici.**

• 28. května se ve sboru ČCE v Praze na Smíchově koná valná hromada o.s. Veritas – historické společnosti pro aktualizaci odkazu české reformace. Více informací na <http://veritas.evangnet.cz>.

• **29. května bude ve Veselí u Daletína seniorátní rodinná neděle Brněnského seniorátu.**

BUDE:

NEMÁTE
OHEŇ?

S NÁMI HOSPODIN

JAN SKÁLA

Ref.: Bě - sně - te a šíř - te strach ra - ke - ty a plyn

bu - dem se vám je - nom smát s ná - mi Hos - po - din

1. Hospodin vás srazí v bídný prach hrozný je je - ho hněv

jenom Hospodina bu - dem se bát k ně - mu zní náš zpěv Ref.:

2. Pyš - ný bu - de za - šla - pán jak je za - šla - pá - na slá - ma

do hnoje roz - přá - hne tam po - tom Pán ru - ce ja - ko kdyby plaval

pr - sa ne - bo znak a - ne - bo o - bo - je Ref.:

3. V Hospodinu máme naději
za ním jen chceme jít
i když nás nepřátelé svádějí
on náš pevný štít

4. Chcem být víno jiskrné
z vinnice již okope a pohnojí
snad se nad námi ustrne
a přivítá nás v předsíni
anebo radši rovnou ve svém pokoji

Tip na léto - **mezinárodní tábory ASF**

Německá organizace ASF (s pobočkou v Praze) organizuje každoročně kolem 20 letních mezinárodních táborů pro mladé lidi z 15 zemí Evropy.

ASF (Aktion Sühnezeichen Friedensdienste) vznikla v roce 1958 jako snaha německých církví o usmíření mezi národy. Jejím hlavním posláním je poučení se z minulosti, vyrovnání se s nacionalismem, pravicovým extremismem, totalitními režimy a jejich zločiny.

Tábory jsou určeny pro všechny, kteří mají chuť se angažovat, neformálně se vzdělávat a manuálně pracovat dva až tři týdny během léta v sociálních, kulturních nebo historicko-politických projektech.

Zájemcům se nabízí možnost pracovat v místech spjatých s 2. světovou válkou, v bývalých koncentračních táborech, v židovských komunitách, na židovských hřbitovech a synagogách, účastnit se táborů společně s mentálně nebo tělesně postiženými lidmi, s lidmi z národnostních menšin, zapojit se do hudebních, výtvarných a divadelních workshopů atd.

Svým pobytem napomáhají účastníci bourat předsudky, spoluvytvářet mezikulturní a mezigenerační dialog a obohacovat sebe i druhé lidi, se kterými pracují.

Podrobné informace i přihlášky na tábory najdete v NJ a AJ na adrese **www.asf-ev.de**. Rádi vám o všech aktivitách podáme informace na adrese **info@servitus.cz**, telefonním čísle +420 296 243 352

Východomoravský seniorát ČCE hledá **faráře pro mládež**

Zájemce o tuto práci prosíme, aby se ozvali na e-mail: martin.fer@evangnet.cz příp. tel. 721832383, kde dostanou bližší informace.
